

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968438832/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

dem var fornemmelig Hr. van Gehlmuyden, der vare misfornøiede med, at David Baxter blev indbudet med, da de meente, at han ved sin ubesindige Eftergiveness havde givet Anledning til det Uheld, der Aftenen i Forveien var indtruffet. Imidlertid skjulte de endnu, saalænge Franklin var tilstede, denne deres Misfornøielse.

Den lille Robert fik sin Plads ved Siden af Franklin selv, ved Franklins anden Side sad John Bridle, ligoverfor sad Hr. van Gehlmuyden og noget længere borte Hr. Greenwood. Laura derimod var ikke tilstede; thi dette havde Greenwood, der endnu var noget vred over hendes Opførsel den forrige Aften, strengt forbudt hende.

Neppe havde Selskabet taget Plads, og neppe var der fremsagt en kort Bordbøn, som det dengang var Skik paa disse Steder, før Franklin igjen reiste sig og tog sit Glas, som Bridle allerede havde fyldt. »Før vi begynde vort Maaltid,« sagde han, idet han henvendte sig til Hr. van Gehlmuyden, »ville vi Alle takke Gud, der har holdt sin Haand over Deres lille Slægtning og afvendt Døden fra hans Hoved, og dernæst ville vi tømme vore Glas paa hans fremtidige Sundhed og Held.« Efter disse Ord klukkede han med van Gehlmuyden og med Robert Fulton, og de fleste af de Andre fulgte hans Exempel.

Denne Gang blev den selskabelige Harmonie ikke afbrudt ved nogen Misklang, dersom man ikke vil regne et Par Udladelser dertil, der let kunde have fremkaldt en Strid mellem Franklin og Greenwood.

Det var Greenwoods Sædvane, at han, selv naar han spiste ved et fremmed Bord, lod sig opvarte af den lille Negerdreng. Da Franklin saae dette, kun-

de han ikke undlade at spørge ham, om den lille Negerdreng var hans Slave.

»Ingen veed, hvem der i Fremtiden skal være fri, og hvem der skal være Slave,« svarede Greenwood.

»Hvis jeg tør yttre min Mening, og hvis De ikke vil tage mig det ilde op,« sagde Franklin, »da skulde jeg meget raade til, at vi i denne Tid, hvori vi kæmpe saa ivrig for vor egen Frihed, ogsaa vilde agte Friheden hos vore Medmennesker, ligegodt hvad Farve de have.«

»Ja, ja,« sagde Greenwood, »baade jeg og hver Mand veed, at I er en stor Ven af at give Raad, Benjamin Franklin, og om I gjør Ret eller Uret deri, derom skal jeg ikke disputere; men dog, saalænge jeg faaer Lov dertil, ønsker jeg nok helst i mine egne Sager at raade mig selv.«

Hertil svarede Franklin intet, men rystede kun paa Hovedet derved. »Jeg indseer ikke,« sagde han kort efter med sagtere Røst til John Bridle, »nei, jeg takker Jer — læg ikke mere paa min Tallerken! i min Alder fortryder man sjelden paa, at man har spist for lidt — jeg indseer ikke, med hvilken Ret vi kunne beklage os over, at christne Fanger holdes i Slaveri i Algier og Marocco, saalænge vi selv bære os ligedan ad mod de ulykkelige Negere.«

Baade David Baxter og Robert Fulton maatte nu gjøre nøiere Rede for, hvorledes det Maskineri var indrettet, hvorved deres Baad Dagen i Forveien blev sat i Bevægelse, og det bekræftede sig da paa ny, at den lille Dreng var Opfinder af det Hele. Naar hans Fader gjorde sine Indkjøb i de omkring Lancaster liggende Møller, havde han tidt været med og soet, hvorledes det ene Hjul greb ind i det andet.